

croativ

Židovsko-ameri ki publicist Philip J. Cohen: Srbija ima povijest duboko ukorijenjenog antisemitizma
ožujak 6, 2019 By **Uredništvo**

Donosimo pismo koje je Philip J. Cohen, ameri ki publicist židovskih korijena i bivši savjetnik UN-a u BiH, 27. velja e 1992. uputio rabinu Abrahamu Cooperu iz centra Simon Wiesenthal. U pismu Cohen uspješno raskrinkava velikosrpsku propagandu koja je po etkom devedesetih Hrvatsku optuživala za fašizam i antisemitizam. Cohen isti e da je antisemitizam duboko ukorijenjen u povijest Srbije. ([hkv](#))

Philip J. Cohen o velikosrpskoj propagandi i srpskome antisemitizmu

Poštovani rabine Cooper,

U tijeku je kampanja kojoj se želi ameri ku židovsku zajednicu uvjeriti da Srbi vole Židove. U toj se kampanji želi re i i to da u Hrvatskoj postoji rastu i fašizam i antisemitizam. Svrha ovoga pisma jest sagledati tu propagandnu kampanju. Ovdje donosim dokaze: 1. Da Srbija ima povijest duboko ukorijenjenog antisemitizma, koji nesmanjen djeluje i danas, 1992. 2. Srpska „ljubav“ prema Židovima politi ki je motivirana – žele pridobiti simpatije i potporu Židova za srpske teroristi ke ambicije. 3. Srbi zlorabe žrtve Holokausta u susjednoj Hrvatskoj i Bosni u propagandne svrhe, ali ne daju pošten prikaz Holokausta koji se dogodio u Srbiji.

Milan Nedić i Adolf Hitler

Židovske zajednice koje su živjele na onome dijelu Balkana koji je bio pod osmanskom vlašću stoljeća ima su uživale relativnu stabilnost i sigurnost. Tome je došao kraj početkom 19. stoljeća, kada se raspalo Osmansko Carstvo i kada se pojavila država Srbija. Srpsko protjerivanje Židova iz Beograda i okolice početkom je s vladavinom Karađorđevića, ubrzo nakon uspješnog srpskog ustanka protiv turske vlasti, godine 1804. Kasniji progoni Židova dogodili su se 1846. i 1861. Srpski je antisemitizam snažno došao do izražaja u listopadu 1940., šest mjeseci prije njemačke invazije na Jugoslaviju, kada je srpska monarhija donijela zakon kojim je Židovima ograničeno poslovanje i upis na sveučilište (Prilog A). Sljedeće godine, u listopadu 1941., srpske su vlasti, koje su surađivale s nacistima, izdale antisemitske poštanske marke na kojima se prikazuje židovsko-komunističko-masonska zavjera za ovladavanje svijetom. Kao što ih se na tim markama prikazuje, Židovi su bili poniženi, izjednačeni sa zlom i krajnje pokorni. Prilažem jednu uvezanu kopiju tih maraka (Prilog B) i njihov detaljan opis (Prilog C). Srbi već 50 godina nastoje uvjeriti svijet da su sve zlo u Jugoslaviji počinili Hrvati. Istodobno su cijelo to vrijeme nijekali da je ratna vlada Milana Nedića bila fašistička, da je Srbija imala značajnu vojnu i civilnu vlast u vrijeme njemačke okupacije, da je donijela zakone o rasnoj čistoti, da je sudjelovala u uništavanju Židova u Srbiji te da su Srbi imali koncentracijske logore. No, objavljeni i provjereni dokazi, koja je Srbija nastojala sakriti, jasno pokazuju sve naprijed navedeno. (1)

Srpska kvislinška vlada iz vremena Drugog svjetskog rata, kojoj je privremeno na čelu bio Milan Asimović, od travnja do kolovoza 1941., a kasnije Milan Nedić, surađivala je s nacistima od početka do kraja. Nedić je osobno blisko surađivao s lokalnim nacističkim dužnosnicima i osobno se sastao s Hitlerom (2) u njegovu zapovjedničkom bunkeru 19. rujna 1943. (Prilog D). U studenom 1941. Mihajlo Olčan, ministar u Nedićevoj vladi, hvalio se u srpskim novinama *Obnova* da je „Srbiji dopušteno ono što nije dopušteno nijednoj drugoj okupiranoj zemlji, tj. da uspostavi zakon i red vlastitim oružanim snagama“. (3) S nacističkim blagoslovom Nedić je osnovao Srpsku državnu gardu, kao sastavni dio Srpske državne sigurnosti, koja je bila pod zapovjedništvom Dragomira Jovanovića, bivšeg dužnosnika grada Beograda. (4) Drugi uvijek po snazi, odmah iza Nedića, bio je Dimitrija Ljotić, ideolog fašizma koji je, mnogo godina prije nacističke okupacije, osnovao Srpsku fašističku stranku. Ljotić je organizirao srpske dragovoljačke postrojbe, čija je glavna zadaća bila hvatati Židove, cigane i partizane, i odvoditi ih na smaknuće. U siječnju 1942. list *Obnova* pohvalno je izvijestio o tome kako je 12. postrojba Srpskih dragovoljačkih snaga uhvatila u Nišu sedam Židova. (5) Nisu samo Nijemci ubijali Židove u Srbiji. Tijekom 1941. novine *Obnova* (6) i *Naša Borba* (7, 8) objavljivale su članke o tome da su Židovi stari neprijatelji srpskoga naroda te kako Srbi ne bi trebali čekati da Nijemci počnu istrjebljivati Židove. Koncentracijski logor Banjica, u Beogradu, bio je „u vlasništvu i pod upravom“ isključivo Srbije. Pretvaranje tamošnje bivše vojarne 18. pješake divizije u koncentracijski logor, kao i troškovi rada samog logora financirani su iz proračuna grada Beograda. (9) Zapovjednik toga logora bio je srbijanski policajac Svetozar Vujević. (10) Svi podatci o preživjelima koncentracijskog logora Banjica bili su napisani isključivo srpskim jezikom i ćirilnim pismom. (11) Ti podatci pokazuju da je kroz taj logor prošlo najmanje 23.697 žrtava. 12 Među njima je bilo mnogo Židova, uključujući i najmanje 798 djece. (12)

Srpski su štrajkari strijeljali najmanje 120 djece. (13) Jedna je srpska tvrtka bila sklopila s nacističkom Gestapo uredom u Beogradu ugovor za kupnju odjeće židovskih žena i djece (14) usmrćenih u pokretnim nacističkim plinskim kamionima, u kojima su Židove ubijali dok su ih vozili cestama izvan Beograda, 1941. i 1942. U oglasima za novčene objavljivanim u novinama za srbijanske policijske snage pisalo je da „kandidati ne smiju imati nimalo židovske ni ciganske krvi“. (15) Istodobno je Srpska pravoslavna crkva otvoreno surađivala s nacistima, a velik dio svećenika javno je branio progon Židova. U studenom 1941. srpski pravoslavni svećenik Dušan Popović izjavio je u crkvi Sv. Marka u Beogradu: „Mi smo izdani i prodani. Crkvu izdaje i korupcije, koji je utjelovljen u judaizmu, prodro je u srž Jugoslavije“. (16) Dana 30. siječnja 1942. metropolit Josif, privremeni poglavar Svete sinode Srpske pravoslavne crkve, objavio je proglas kojim je zabranio prijelaz Židova na srpsko pravoslavlje. (17) Tim je proglasom, izdanim u suradnji s nacističkim okupacijskim vojnim vlastima, spriječen jedan način spašavanja židovskih života. U kolovoza 1942. Nedićev vijek ministara donijelo je uredbu kojom je proglašeno da sva židovska imovina u Srbiji postaje vlasništvo Srbije. (18) Istoga mjeseca, dr. Harald Turner, SS-ov

opunomo enik za Srbiju, pohvalio se da je Beograd prvi evropski grad koji je postao Judenfrei. (19) Od 11.970 beogradskih Židova samo ih je 1.115 preživjelo rat. (20) Ukupno je istrijebljeno 94% Židova koji su živjeli u Srbiji (21), dijelom zbog visoke razine suradnje srbijanske vlade, Srpske pravoslavne crkve i srbijanske javnosti s nacistima. Na jednom javnom okupljanju u Kruševcu ministar Mihajlo Olcan, koji je sura ivao s nacistima, „zahvalio je Bogu što jako snažna šaka Njema ke nije udarila u glavu srpskoj naciji“ nego „u glavu Židovima u našoj sredini“. Olcana je zatim blagoslovio srpski pravoslavni sve enik Hranislav Popovi , koji je bio nazo an. (22) Od kraja Drugog svjetskog rata jugoslavenska vlast, u kojoj su prevlast imali Srbi, nije bila prijatelj Izraela ni židovskog naroda. Kada je izraelski predsjednik vlade Ben-Gurion pri put zatražio da Izrael bude primljen u Pokret nesvrstanih zemalja, Beograd je to odbio, jer je bio naklonjen Arapima. Beogradska je vlada godinama pomagala i obu avala teroriste PLO-a. Odmah nakon ubojstva Leona Klinghoffera na brodu Achile Lauro, Abu Abas bio je radosno do ekan u Beogradu. Za vrijeme perzijskog Zaljevskog rata Beograd je podupirao svoga saveznika Irak. Detaljan prikaz jugoslavenske potpore terorizmu sadržan je u jendom specijalnom Izveš u kongresne radne skupine (Prilog E). Nažalost, antisemitizam i danas ustrajava u Srbiji. List Pravoslavlje od 15. sije nja 1992., službeni list Srpske pravoslavne crkve, objavio je jedan lanak pod naslovom: „Židovi opet raspinju Krista“ (Prilog F).

etiri antižidovske poštanske marke izložene na Antimasonskoj izložbi koju su u Beogradu od 22. listopada 1941. i 18. sije nja 1942. organizirale srpske vlasti.

Po etkom ovoga mjeseca službena novinska agencija Tanjug, sa sjedištem u Beogradu, objavila je da je Rusija priznala Hrvatsku zahvaljuju i manipulacijama židovskog lobija. To su komentirale moskovske novine Izvestia (Prilog G). S obzirom na sve izneseno, nepristojno je što je jedan lanak dr. Klare Mandi , iz Društva srpsko-židovskog prijateljstva iz Beograda, nedavno naširoko publiciran u židovskim novinama diljem Sjeverne Amerike (Prilog H). U tome lanku piše kako su navodno Hrvati u Petrinji, u rujnu 1991., ubili Židovku po imenu Ankica Konjuh, i zaklju uje: „Tko e od nas biti sljede i?“ No, istina je da Ankica Konjuh, bog joj dao pokoj duši, nije bila Židovka, i tu je injenicu doktorica Mandi saznala 23. prosinca 1991. ili oko toga datuma, kada se u Beogradu sastala Federacija židovskih zajednica Jugoslavije i rekla doktorici Mandi da prestane pogrešno predstavljati Ankinu Konjuh kao prvu židovsku žrtvu toga rata (Prilog I). Susreo sam se s doktoricom Mandi i uo njezin govor 20. velja e 1992. U Hillel Houseu Sveu ilišta Georgetown u Washingtonu, D.C. Osobno sam vidio kako doktorica Mandi uru uje gore spomenuti lanak tamošnjem rabinu, bez ikakva komentara. Sama je rekla da ima malo Židova u Društvu srpsko-židovskog prijateljstva, ali je to brzo pripisala jednostavnoj injenici da Srba u Srbiji ima broj ano znatno više. Ali, istina je da aktivnosti doktorice Mandi nemaju blagoslov ni potporu srbijanske židovske zajednice. Zapravo, židovski intelektualci u Srbiji sumnjaju u motive toga društva (Prilog J). Doktorica Mandi za sebe kaže da je o evidac toga sukoba (Prilog K), ali od po etka rata nije imala nijedan izravan kontakt ni s jednim od devet židovskih zajednica iz Hrvatske. Suprotno tome, prilažem izjave dvaju bona fide židovskih o evidaca, Nenada Porgesa i Darka Fischera (Prilozi L i M).

Nenad Porges je predsjednik Židovske zajednice grada Zagreba, gdje živi 1.200 od 2.000 hrvatskih Židova. Darko Fischer je predsjednik Židovske zajednica grada Osijeka, gdje je Centar Židovske zajednice bombardirala Jugoslavenska vojska, kojom zapovijedaju Srbi (Prilog N). Kada su doktoricu Mandi zamolili da komentira bombardiranje sinagoge u Dubrovniku, rekla je da tamošnja sinagoga nije

ni ošte ena. Ali, Židovi o evidenci s time se ne slažu (Prilog O). Dakle, nije se moglo oteti dojmu da je doktorica Mandić više zainteresirana za srbijanske (propagandne) interese nego li za dobrobit Židova. U biti, njezinu turneju govora po Sjevernoj Americi, iz veljače 1992., nije promovirala nijedna američka ni kanadska židovska organizacija ni Židovska zajednica grada Beograda. Tu je turneju promovirala tvrtka Wise Communications, koja se bavi odnosima s javnošću i ima sjedište u Washingtonu, i koja zastupa srbijansku naftnu kompaniju Jugopetrol, što je samo maska pod kojom zastupa komunističku beogradsku vladu. Američko židovsko-srpsko društvo prijateljstva, sestrinska organizacija Društva doktorice Mandić iz Beograda, na najnepošteniji način izrabljuje Holokaust. Ta se kalifornijska podružnica zdušno trudila i trudi izjedniti položaj Srba i Židova tijekom Drugog svjetskog rata, kao žrtava Hrvata. Njihov je bilten pun priča o ustaškim zločinima (Prilog P). No, taj selektivan prikaz povijesti sadrži ozbiljne manjkavosti, a to su: nikada ne spominju srpsko sudjelovanje u Holokaustu ni srpski genocid nad Hrvatima i slavenskim muslimanima. Vrijedno je sagledati bosanske muslimane, koji su 500 godina mirno živjeli sa židovskom sefardskom zajednicom. Za vrijeme Drugoga svjetskog rata srpski su etnici, po izričitoj zapovijedi svoga vođe Draže Mihajlovića, nastojali iskorijeniti sve ne-Srbe iz Srbije, Bosne i Hercegovine, i Hrvatske, i u tome su pohodu poklali između 86.000 i 103.000 slavenskih muslimana. (23, 24) Danas mnogi Srbi ponosno ističu da su etnici bili njihove obrambene snage u Drugom svjetskom ratu, ali to je jednostavno povijesni revizionizam. U stvarnosti, etnici, koji su u prvome redu željeli restaurirati srpsku krunu i teritorijalnu ekspanziju srbijanske države, bili su moralna inačica hrvatskih ustaša. I jedni i drugi bili su stopostotni počinitelji genocida. Kao tome, etnici su surađivali i s nacistima i s fašistima pa su židovski borci odlučili napustiti etnike i priključiti se Titovim partizanima.

U rujnu 1991., nakon što sam otkrio spomenuti bilten Američkog židovsko-srpskog društva prijateljstva (Prilog P), telefonirao sam njegovu uredniku gospodinu Grujiću. Prvo je nijekao da se Holokaust ikada dogodio u Srbiji. Kada sam mu nabrojio nekoliko koncentracijskih logora, rekao mi je da su Hrvati tada bili došli u Srbiju i vodili te logore, što je toliko smiješno da ne zaslužuje nikakav daljnji komentar. Zbog toga prijatnog povijesnog revizionizma teško mi je vjerovati da su takvi Srbi naučili lekciju iz Holokausta. Danas Srbi, u dijelovima Hrvatske pod srpskom vlasti, prisiljavaju Hrvate da nose crvenobijele trake oko ruke, što sablasno podsjeća na žute trake koje su Židovi u Srbiji bili prisiljeni nositi za vrijeme Holokausta (Prilog Q). Doktorica Mandić glavni je zagovornik gledišta da u Hrvatskoj raste antisemitizam, a njezine optužbe usredotočene su na dr. Tuđmana. Ali, židovski etnici u Hrvatskoj i Židovi koji posjećuju Hrvatsku svjedoče da u Hrvatskoj nema nikakva dokaza o državnom antisemitizmu. Optužbe protiv Tuđmana ne proistječu toliko iz njegovih poteza prema Židovima, koji su potpuno dobroćudni (Prilozi R i S), nego iz prevedenih isječaka iz njegove kontroverzne knjige Bespuća (Prilozi T, U i V). No, vrijedno je primijetiti da gotovo sve te isječke američkim čitateljima milostivo stižu uglavnom iz jednog izvora – iz Beograda. No, nitko do sada nije točno preveo naslov te knjige, koji glasi: „Bespuća povijesne stvarnosti: rasprava o povijesti i filozofiji zlosilja“. Knjiga u biti istražuje čovjekovu nehumanost prema čovjeku i daje pregled genocida tijekom ljudske povijesti. Iako u načelu Židovi nisu fokus te knjige, opisani su pokolji Židova iz raznih povijesnih razdoblja. Nažalost, dubokoj temi ove knjige pristupljeno je na prilično nespretn način. Knjiga doista sadrži dijelove kojima nedostaje senzibiliteta prema židovskim osjećajima i židovski su etnici u Hrvatskoj prvi izrazili oštru kritiku na račun Bespuća. Ipak, svaki pošten čitatelj može reći da ta knjige nije opravdavanje Holokausta, za što je neki optužuju, ni nijednog druga genocida iz bilo kojeg vremena. Autor također hvali Židove. U jednom poglavlju, koje nikada ne navode (srpski izvori), Tuđman kaže da su Židovi najciviliziraniji narod na zemlji. Zato bi bilo razborito prevedene isječke prihvatiti s oprezom, budući da ta knjiga može biti predmet namjerne manipulacije. Daljnje vrednovanje ove knjige mora pričekati bona fide prijevod. Kao što znamo, Istina je prva žrtva rata i komunizma. Nažalost, u Jugoslaviji, u kojoj su vladali Srbi, prisutni su i rat i komunizam. Moramo biti svjesni da je židovska zajednica omiljena meta propagandista. Beograd osobito zlorabi židovsku osjetljivost na Holokaust u pokušaju da pridobije simpatije Židova na stranu Srba, koji sebe prikazuju kao žrtve, dok skrivaju svoju ulogu zločinaca i antisemita. S obzirom na naprijed navedene dokaze, čovjek mora propitivati pravu prirodu i značajne novostene ljubavi Srba prema židovskome narodu.

Srdan, Philip J. Cohen

Bilješke

1 Vukovi , Tomislav, Mozaik izdaje, Hrvatsko književno društvo sv. Iriila i Metoda, Zagreb, 1991.

2 Obnova, Beograd, 21. rujna 1943.

3 Obnova, Beograd, 21. studenoga 1941.

4 Borkovi , Milan, Milan Nedi , Centar za informacije i publicitet, Zagreb, 1985., str. 236.

5 Obnova, 31. sije nja 1942. 6 Obnova,

6. listopada 1941.

7 Naša borba, Beograd, 23. studenoga 1941.

8 Naša borba, 30. studenoga 1941.

9 „Banjica“, Historijski arhiv Beograda, Beograd, 1967., str. 25.

10 „Banjica“, Historijski arhiv Beograd, Beograd, 1967., str. 21.

RELATED TOPICS:[ISTAKNUTO](#)